दाद्दुष्टत्वमावहति, सर्व्वत्र विशेष्यस्यैव शोभनत्वेन प्रक्रमादिति। इह च खले कपोतवत् सर्व्वेषां कारणानां साहित्येनावतारः। समाध्यलङ्कारे त्वेककार्य्यम्प्रति साधके समग्रेऽप्यन्यस्य काकतालीयन्यायेनापतनमिति भेदः।

"अरुणे च तरुणि नयने तव मलिनञ्च प्रियस्य मुखं।
मुखमानतञ्च सखि ते ज्वलितश्चास्यान्तरे स्मरज्वलनः" ॥

अत्राद्येऽर्द्धे गुणयोर्य्यौगपद्यं द्वितीये क्रिययोः। उभयोर्य्यौगपद्ये यथा।

"कलुषञ्च तवाहितेष्वकस्मात् सितपङ्केरुहमोदरश्रि चक्षुः।
पतितञ्च महीपतीन्द्र तेषां वपुषि प्रस्फुटमापदां कटाक्षैः ॥"

"धुनोति चासिं तनुते च कीर्त्तिं"

इत्यादावेकाधिकरणेऽप्येष दृश्यते। न चात्र दीपकं। एते हि गुणक्रियायौगपद्ये समुच्चयप्रकारानियमेन कार्य्यकारणकालनियमविपर्य्ययरूपातिशयोक्तिमूलाः। दीपकस्य चातिशयोक्तिमूलत्वाभावः।

(७४०) समाधिः सुकरे कार्य्ये दैवाद्वस्त्वन्तरागमात्।

यथा।

"मानमस्या निराकर्त्तुं पादयोर्मे पतिष्यतः।
उपकाराय दिष्ट्येदमुदीर्णं घनगर्ज्जितं॥
प्रत्यनीकमशक्तेन प्रतीकारे रिपोर्यदि।
तदीयस्य तिरस्कारस्तस्यैवोत्कर्षसाधकः" ॥

तस्यैवेति रिपोरेव। यथा मम।